

ZUIDELIJK AFRIKA MEI 2017

Op 3 mei vliegen we vanaf Schiphol naar Kaapstad. Bijna een uur te laat want ze missen enkele passagiers. Het is hilarisch om de stewardessen te zien tellen. In beide gangpaden lopen ze met zijn vijven op en neer te draven totdat ze zeker weten dat alles oké is. Zo deden we dat vroeger ook met schoolreisjes.

Een rustige vlucht en we hebben met zijn tweeën de beschikking over 3 stoelen. We landen om 21.30 uur, zijn snel door alle controles en stappen bij Duncan die al klaar staat in de auto. Het is 40 minuten rijden naar zijn camping aan de rand van de stad. We zien onze eerste townships, in de verte de contouren van de Tafelberg en hobbelen het laatste stuk over zandwegen naar "African Overlanders". Daar staat sinds enkele dagen onze Zuidkaper op het terrein, maar de eerste nacht slapen we in de rondavel, een traditionele Afrikaanse hut met rieten dak.

Op het bed ligt een fles wijn met welkomstbriefje van Tom en Ans. Onze auto's hebben we samen verscheept en zij zijn gisteren al gearriveerd.

Duncan Johnson is een Engelsman die met zijn Spaanse vrouw op deze plek een kleine camping is begonnen. Hij regelt de verscheping van auto's en haalt ze zelfs voor je uit de haven. Dat scheelt een hoop gedoe met douane en havenautoriteiten. Je kunt de auto ook bij hem stallen wanneer je een paar maanden naar huis gaat.

De volgende dag gaan we met een aantal adressen de stad in, kopen een gasfles, laten die ergens anders vullen, slaan de nodige proviand in en kopen de kaarten van Tracks4Africa. Hierop staan niet alleen de afstanden van A naar B, maar ook de reistijd. Dat is vooral belangrijk bij het plannen van dagafstanden. 50 kilometer betekent soms een hele dag rijden.

Ook hier grote malls vol winkels en horeca. Bij de stoplichten krantenverkopers, bedelaars en artiesten.

De laatste dag in Kaapstad maken we de auto klaar. Reserveband op het dak, een nieuw waterfilter plaatsen, telefoonkaart installeren, we zijn klaar om op pad te gaan.

We gaan het schiereiland ten zuiden van de stad verkennen. Te beginnen bij Cape Point, niet echt het zuidelijkste puntje van Zuid-Afrika, maar zo wordt het wel gepresenteerd. Dus busladingen toeristen die achter elkaar omhoog naar de vuurtoren wandelen.

Een dame achter de balie van een klein natuurreservaat wil voor ons wel even checken of er plaats is op de camping bij Millers Point. Dat hebben we geweten. Telefoneren, later terugkomen, papieren invullen en het adres van een supermarkt, waar we vooraf moeten betalen. Wel snel zijn, want de winkel sluit zaterdag om 5 uur. In de opgegeven winkel in Simonstown zijn ze niet op de hoogte. We moeten het maar even in Fish Hoek proberen. Net voor 5 uur lopen we naar binnen en betalen we de camping. De winkel is trouwens tot 8 uur

open. De plek waar we staan vergoedt alle voorbereidende manoeuvres. Onder hoge eucalyptusbomen met uitzicht op False Bay. Veel verschillende vogels, waaronder kolibries. We vragen de parkwachter waarom we hem niet mogen betalen. Corruptie is het antwoord. Veel kampeerders, maar niet terug te vinden in de administratie, omdat de beheerders alles in eigen zak staken. Het heeft ons in ieder geval geleerd om niets meer van te voren te regelen. Zonder betalingsbewijs waren we ook toegelaten.

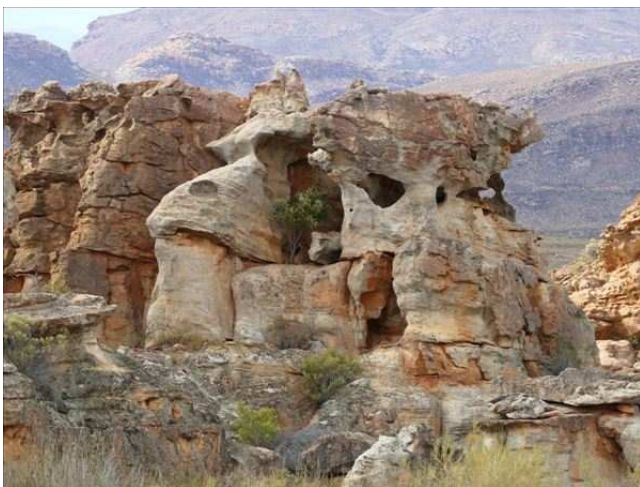
Het schiereiland is afwisselend, een paar luxe badplaatsjes, een paar mooie wegen door het binnenland naar het westen waar we de spectaculaire Chapmans Peak Drive rijden. Hier ook weer luxe badplaatsen met hoog Baywatch-gehalte. Robbeneiland bewaren we voor later en de volgende overnachting is in Melkbosstrand. Camping "Ou Skipie". Leuk al die aan onze taal verwante woorden. We hebben al meerdere keren met de mensen Nederlands-Afrikaans gesproken. Soms even iets navragen, maar in het algemeen gaat dat goed. Men klaagt over de droogte. Terwijl in Zambia en Botswana overstromingen zijn door teveel regen, zijn de waterbasins in Zuid-Afrika voor nog slechts 15% gevuld.

Op weg naar Tietiesbaai gaan we voor de vogels naar het West Coast NP. Het informatiecentrum met restaurant is een gerestaureerde "boereplaas". We wandelen, gewapend met verrekijker en camera naar de verschillende observatiehutten langs het water. Het is wetland, zoals de Weerribben, maar dan met andere vogels. Ibissen, flamingo's, diverse strandlopers. Na de drukte van Kaapstad en omgeving is hier al bijna geen verkeer meer.

We kamperen bij Paternoster tussen de rotsen vlak achter de hoge branding, die ons 's nachts uit onze slaap houdt. We mogen hier maximaal één nacht staan vanwege watergebrek. De logica ontgaat ons, want we mogen eventueel verkassen naar een van de lodges. Dan gebruik je natuurlijk veel meer water!

De volgende dag rijden we door het heuvelachtige binnenland met wijnvelden waarvan de druiven net geoogst zijn en omgeploegde akkers. De winter nadert. In het Citrusdal ligt Citrusdal, het centrum van fruitteelt met iets noordelijker Clanwilliam, waar de rooibos thee wordt geproduceerd. We verlaten de doorgaande weg en rijden door de bergen omhoog naar Algeria Rest Camp aan de Rondegat Rivier. Naast ons zitten een paar mannen. Hun enige taak is het verjagen en op afstand houden van de baboos, bavianen. Daarvoor gebruiken ze lange stokken, flares en losse flodders. Ook 's nachts. We stoken ons eerste kampvuur en dat doen we nu bijna elke dag. Langs de weg, in de winkel, bij een pompstation koop je een zak hout voor 2 tot 3 euro, waar je twee avonden plezier van hebt. Zeker ook omdat het al om 6 uur donker is en hier in de bergen de temperatuur tot 10 graden zakt.

De Cederberge hebben een paar hoogtepunten. Om die te bereiken en vooral voor de track naar Wupperthal moet eerst de bandenspanning omlaag. Grillige rotspartijen, de Stadsaal Caves, waar je op de wanden rotstekeningen van de San (Bosjesmensen) kunt bewonderen. Hier doen we drie uur over 50 kilometer. Zo dicht bij Kaapstad en toch midden in een prachtig ruig gebied. Jammer dat grote stukken onlangs door bosbranden zijn verwoest.

We stoppen bij Travelers Rest, een eenvoudige eetgelegenheden met souvenirwinkel en daarachter in de kloof kampeerplekken en lodges. Het stormt, we zijn zuinig op ons tentdak en huren een lodge. Geschikt voor 8 personen, volledig ingericht en dat voor 400 Rand (€28). We stoken 's avonds de grote open haard flink op want het is buiten,

maar ook binnen koud. Travelers Rest is onderdeel van een 60.000 ha grote boerderij met koeien, paarden, elanden en schapen die vrij rondlopen. Aan de benen van de cowboy die we spreken, kun je zien dat hij vergroeid is met zijn paarden. Hij heeft ook een tijd gewerkt op boerderijen in Dakota en Alaska. Daar heeft hij zich uitgeleefd in de rodeo en veel prijzen mee naar huis genomen.

We blijven een extra dag en lopen een mooie trail. Soms meer klauteren en klimmen over rotsen en door spelonken

langs de Brandewijn rivier. Prachtnaam, weer eens iets anders dan de Dinkel of de IJssel. We worden op afstand gevolgd door een luidruchtige troep bavianen.

In Clanwilliam doen we boodschappen. Het is zaterdag en het stadje wordt overspoeld met mensen die in de omgeving wonen. Lange rijen bij de geldautomaten. Gezellige drukte in de hoofdstraat waar de ene helft van het gezin de ingeslagen waren beheert, terwijl de andere helft nog aan het inkopen is. Uiteraard kopen we hier rooibosthee. We leggen een flinke afstand af tot Kammieskroon. Saaie weg, kale nietsheid en een uitgestorven dorp met aan de rand een hotel/camping, waar we nog een nacht in een appartement slapen, want de wind is toegenomen tot 8/9. Het doet denken aan de mistral. Voordeel is dat onze handwas binnen het leegdrinken van een blik bier droog is, volgens Maria.

Op zondag 14 mei passeren we bij Vioolsdrift aan de Oranje Rivier de grens met Namibië. Met een bloedserius gezicht beweert de douanier dat de volgende keer niet Maria maar ik achter het stuur moet zitten. Anders komen we de grens niet meer over. Kortom, een man met humor. Waren alle grensbewakers maar zo. We zijn in 20 minuten klaar.

Bij Aussenkehr, met mooie 4x4 trail, overnachten we aan de Oranje Rivier tussen de wijngaarden. Een man met vooruitziende blik kocht hier bijna 5000 vierkante kilometer grond en ging tafeldruiven verbouwen. Iedereen verklaarde hem voor gek, maar hij is nu een van de grootste wereldproducenten. We zijn in de regio van de bloemenzeeën. Zo gauw de eerste buien vallen, verandert het landschap van dor en geel in een bonte kleurenpracht. Nu is het rustig, maar dan komen de liefhebbers bij duizenden hier hun vakantie doorbrengen.

Op maandag rijden we via een uitstapje naar Ai-Ais richting ons eerste Namibische natuurwonder: de Fish River Canyon. Door alle gerammel op de wasbordwegen zijn we een bout en moer van de ophanging van de uitlaat kwijtgeraakt. Helaas geen bout meer van de gewenste lengte, dus provisorisch vastgezet met een slangkleem. Geweldige dingen zijn dat, multi-inzetbaar.

We merken dat Namibië als vakantieland enorm populair is. Fourwheel-drive-bussen en auto's van ook bij ons bekende reisorganisaties rijden af en aan op de campsites. Gevuld met jong en oud, met Chinezen en Europeanen. De hele wereld heeft dit prachtige land ontdekt.

We willen 's morgens om 7 uur richting Canyon rijden, wanneer we aangesproken worden door Thomas uit Enschede. Of hij een lift mag. Oh ja, hij heeft ook nog twee Fransen bij zich. Drie zware rugzakken en drie hikkers voor 20 kilometer moet lukken en even later staan we met hun op de rand van de diepe kloof. Ze hebben elkaar gevonden via een oproep op Facebook. Ze maken samen de vijfdaagse wandeling door de Canyon en dat mag alleen wanneer je met zijn drieën bent. Op deze plek moeten ze eerst een niet ongevaarlijke afdaling maken om vervolgens 100 kilometer over de oever vol hindernissen langs de rivier naar Ai-Ais te lopen. We zwaaien hen uit, zien hen even niet, horen een ijselijke kreet (grapje van Thomas, zo zijn die Tukkers) en zien ze een uur later over wat minder steile paden naar de rivier lopen. Wij maken een wandeling langs de diepe kloof die doet denken aan de Grand Canyon.

We vervolgen onze weg naar Garas. Wanneer we vanwege een Transport Exceptionnel met reuzenbanden de berm

in worden gestuurd, horen we linksachter een akelig geluid. Klapband en de velg staat in het gravel. Met schop, Hi-Lift, Krik en veel zweet monteren we het reservewiel. Naar de oorzaak is het gissen.

Bij een aardige dame die bij haar eigen kokerbomenbos een alternatieve camping heeft opgezet spoelen we het zweet van onze lijven en met een blik bier in de ene en de camera in de andere hand genieten we van een echte Afrikaanse zonsondergang. en daarna van een uitbundige sterrenhemel. Hier zie je de Melkweg nog en veel meer.

Op naar de zandduinen van Sossusvlei. Bij iedereen bekend van de foto's waar je toeristen als kleine stipjes op de richel van een duin naar boven ziet zwoegen. In Sesriem

regelen we de toegangkaarten en met 10 andere auto's staan we om half zes 's morgens bij de ingang. Alleen de kampeerders in het park mogen om die tijd vertrekken. De rest een uur later. Een rit van een uur in het donker over asfalt en we zijn precies bij zonsopgang bij de Deadvlei. Voor de laatste zes kilometer gaat de bandenspanning naar 1.2 Bar en de versnelling in de lage 4. Achter ons raakt een auto vast in het rulle zand. Maar er zijn genoeg ervaren parkwachters, die maar al te graag willen helpen. We beklimmen de imposante duinenrug en zien de kleuren in het licht van de opkomende zon voortdurend veranderen. Bovenop een magistraal uitzicht over de duinenzee.

Wanneer we terug bij de auto ontbijten, komt de grote kolonne safari-auto's aan en is het filewandelen naar de top. We maken een aantal stops op de terugweg bij de bijzondere plekken waar we vanmorgen vroeg in het donker voorbij gereden zijn. Een fotogeniek landschap, met hier en daar zelfs groene bomen. Na koffie maken we een wandeling door de Sossusvlei Kloof met honderden gierzwaluwen die in de gaten hun nesten hebben.

Op de camping staan we in de schaduw van een boom met een groot appartementencomplex van de Mahaliwever. Een sociale vogel. Samen een nest bouwen met binnen- en buitenkamers. Er zit een aantal op een tak te kwetteren en naar de hardwerkende broeders en zusters kijken. Pensionado's of de bouwmeesters?

We trekken een paar baantjes in het ijskoude zwembadwater en drinken daarna een grote ijskoude pils in een ijskoud glas, want die komen ook uit de koelkast. Heerlijk!

De volgende morgen staan we om 9 uur bij de Desert Bakery in Solitaire voor de vitrine vol lekkernijen. Maar hier neem je appelgebak. We moeten er voor in de rij staan. Wie bedenkt zo iets, midden in de kale woestijn. De plek is opgeleukt met autowrakken. Dat hebben we vaker gezien.

In Walvisbaai hopen we een band te kunnen kopen, maar onze breedtemaat (285) is hier niet gangbaar. Iedereen is behulpzaam, belt collega's, enz. Dan langs de woestijnkust met enkele luxueuze resorts en door de duinscheurende quads naar het 30 kilometer verderop gelegen Swakopmund. Een aardig stadje, toeristisch, schoon en relaxed. Kampeerplek met eigen gebouwtje, voorzien van douche/wc en braai. En op gras! De volgende dag de stad in maar nergens onze band. Gelukkig hebben we nog een reservewiel op het dak, maar na zo'n klapband en met het vooruitzicht dat de wegen in het noorden slechter worden, kiezen we toch voor maximale zekerheid. Ook omdat we alleen reizen.

Gelukkig vinden we een leuk café met uitstekende cappuchino. We struinen wat rond, doen boodschappen bij de Spar en in een ijzerwarenwinkel koop ik passende bouten voor de ophanging van de uitlaat. De auto goed doorgesmeerd na al die stoffige dagen en zo nog wat kleine klussen.

Bij Spitzkoppe hebben we onze eerste ontmoeting met iets groter wild: zebra's. Langs de weg verschijnen de eerste waarschuwingsborden met een olifant erop. Het wordt tijd dat we ze nu eindelijk eens in het echt zien. We wijken van onze route af en gaan naar Windhoek, de hoofdstad. Tienduizende sprinkanen (zonder h) steken de weg over en worden platgereden door het verkeer. De overlevenden hebben

daar geen boodschap aan want bij een stop zien we dat ze hun soortgenoten met smaak opeten.

Iets ten noorden van Windhoek staan we op restcamp Elisenheim. Ook een overlandersplaats. Er staan maar liefst

54 Europese wagens gestald van mensen die nu de zomer thuis doorbrengen en over enkele maanden hun reis vervolgen. De Duitse eigenaar heeft een gezellig restaurant waar ik 's avonds mijn eerste game meat eet: een oryxsteak. Dat smaakt goed en de wijn nog beter. Je hebt hier voor 30 euro een uitstekende maaltijd voorgerecht/hoofdgerecht met een fles wijn en water.

Na even zoeken hebben we in Windhoek een bandenspecialist gevonden en een uur later zitten we aan de koffie met een nieuwe band onder de auto.

Toeval of niet, Thomas, ziet onze auto en schuift even later aan. Hij heeft de hike door de Canyon gemaakt en om dat te vieren at hij in Ai-Aïs een luxe biefstuk, waarna hij twee dagen lang leeg liep, zelfs de ORS kon hij niet binnenhouden. Hij was zo slim om onmiddellijk naar het ziekenhuis te gaan, waar hij een nacht aan het infuus heeft gelegen. Nog een beetje pips om de neus maar verder weer helemaal klaar voor het vervolg van zijn reis naar Oeganda.

Inmiddels zijn wij aangeland op Camp Rest Oppikoppi, the-place-to-be voor reizigers in Namibië.

Maar daarover later meer. Een warme groet vanuit Namibië!

Maria en Jos

